

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Martina Bobáka a Jana Kratochvíla ve věci

žalobkyně:

1. Chaberská s.r.o.

sídlem U Chaloupek 14/13, 182 00 Praha 8

zastoupená advokátem JUDr. Janem Havlíčkem, Ph.D.

sídlem Masarykovo náměstí 110/64, 586 01 Jihlava

proti

žalovanému:

Odvolací finanční ředitelství

sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2023, č. j. 9230/23/5300-21441-712906,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2023, č. j. 9230/23/5300-21441-712906 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta odvolání žalobkyně a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) – dodatečné platební výměry ze dne 25. 11. 2021, kterými byla žalobkyni

doměřena daň z přidané hodnoty („DPH“) za zdaňovací období říjen a listopad 2018, a kterými jí byla současně uložena povinnost uhradit penále z doměřené daně.

2. Z obsahu daňového spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Dne 15. 4. 2019 byla u žalobkyně zahájena daňová kontrola na DPH za zdaňovací období říjen a listopad 2018 v rozsahu přijatých zdanitelných plnění od obchodních společností HYUNDAI ÚL s.r.o. (dále jen „ÚL“) a Hyundai Centrum Norte s.r.o. v likvidaci (dále jen „Norte“).
4. Správci daně v rámci daňové kontroly vyvstaly pochybnosti ohledně plnění přijatých plnění (blíže nespecifikovaných automobilových náhradních dílů a práce) od dodavatelů ÚL a Norte. Správce daně měl rovněž pochybnosti, zda žalobkyně fakticky uskutečnila plnění pro odběratele EKS Factoring s.r.o. (dále jen „EKS Factoring“), které mělo spočívat v dodání náhradních dílů (jež měla žalobkyně pořídit od dodavatelů ÚL a Norte). Tyto pochybnosti správce daně v souladu s § 92 odst. 4 daňového řádu vymezil ve výzvách k prokázání skutečností č. j. 1098074/19, č. j. 1603862/19 a č. j. 1843884/19. Žalobkyně tyto pochybnosti nedokázala rozptýlit. Správce daně proto ve zprávě o daňové kontrole uzavřel, že žalobkyně neprokázala nárok na odpočet uplatněný z plnění přijatých od společností ÚL a Norte a taktéž neprokázala uskutečnění plnění pro odběratele EKS Factoring za předmětná zdaňovací období, u kterých jí vznikla povinnost přiznat daň na dokladu dle § 108 odst. 1 písm. j) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“).
5. Na základě výsledků daňové kontroly vydal správce daně dne 25. 11. 2021 dodatečné platební výměry: 1) za zdaňovací období říjen 2018, evid. pod č. j. 8882247/21/2008-52523-108550, kterým byla žalobkyni doměřena daň ve výši 422 151 Kč a penále ve výši 84 430 Kč; 2) za zdaňovací období listopad 2018, evid. pod č. j. 8882648/21/2008-52523-108550, kterým byla žalobkyni doměřena daň ve výši 405 957 Kč a penále ve výši 81 191 Kč (dále jen „prvostupňová rozhodnutí“).
6. Žalobkyně se proti platebním výměrům odvolala. Dle odvolání správce daně nesprávně a neúplně zhodnotil důkazní prostředky. Žalobkyně uvedla, že správce daně nezhodnotil specifický model spolupráce spočívající v konsignačním skladu a dále skutečnost, že dodavatel žalobkyně použil vícenásobně totéž číslo daňového dokladu, což žalobkyně nemůže ovlivnit. Správce daně dle žalobkyně hodnotil dále skutečnosti, k jejichž hodnocení nebyl oprávněn (následné zařazení dodavatelů do databáze nespolehlivých plátců), a zohledňoval skutečnosti, které nejsou pro věc relevantní (nesoulad úhrad v hotovosti s elektronickou evidencí tržeb). Dle žalobkyně přijetí zdanitelného plnění od dodavatelů a jejich dalšího dodání odběrateli (EKS Factoring), který plnění dále poskytl společnosti Fors Trade Roudnice a Děčín (dále jen „Fors Trade“), bylo v řízení prokázáno, což prokazují i závěry daňové kontroly u společnosti EKS Factoring za zdaňovací období března až prosince 2018, leden, únor a červen 2019.
7. Před vydáním rozhodnutí žalovaný žalobkyni stanovil lhůtu k vyjádření a seznámení se zjištěnými skutečnostmi. Dne 13. 1. 2023 se zástupce žalobkyně dostavil k nahlížení do spisového materiálu, dne 16. 1. 2023 doručila žalobkyně odvolacímu orgánu podání, ve kterém navrhla provedení 21 svědeckých výpovědí. Dne 30. 1. 2023 zaslal žalovaný žalobkyni vyrozumění o neprovedení svědeckých výpovědí. Na toto vyrozumění žalobkyně reagovala dne 2. 2. 2023 a dne 15. 2. 2023. Dále doručila dne 27. 2. 2023, dne 3. 3. 2023, dne 13. 3. 2023 a dne 20. 3. 2023 doplnění odvolání. V rámci doplnění odvolání žalobkyně

navrhla rozsáhlé doplnění dokazování, především svědecké výpovědi pana K. Š. a dalších 21 svědků.

8. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil se zprávou o daňové kontrole. Žalovaný obsáhle připomněl dle jeho názoru relevantní judikaturu týkající se daňového řízení a především DPH. Žalovaný podrobně popsal jednotlivé skutečnosti, které již správce daně vedly k pochybnostem o uskutečnění plnění, na jejichž základě žalobkyně uplatňovala odpočet DPH. Žalovaný se rovněž podrobně vypořádal s důkazními návrhy žalobkyně, především podrobně odůvodnil, proč neprováděl navrhované výslechy svědků. Dále k jednotlivým odvolacím námitkám žalobkyně uvedl, že nelze seznat v postupu správce daně přepjatý formalismus, neboť ten hodnotil věc podrobně, pečlivě a ve vzájemných souvislostech, na rozdíl od žalobkyně, která vytrhává jednotlivé okolnosti zjištěné správcem daně z kontextu a snaží se svá tvrzení a důkazní návrhy dávkovat tak, aby zatížila řízení procesní vadou, případně aby docílila uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Žalovaný zkonstatoval, že veškerá obrana žalobkyně byla provedenými důkazy vyvrácena. Žalobkyní tvrzený konsignační sklad nebyl v řízení prokázán. A i pakliže by k jeho prokázání došlo, tato skutečnost neprokazuje přijetí zdanitelného plnění žalobkyní. Žalovaný dále zkonstatoval, že nesoulad ve fakturaci dodavatelů ÚL a Norte, vůči kterému žalobkyně namítá, že jej nemohla ovlivnit, byl prokázán ve značném rozsahu. Žalobkyně měla k dokumentaci pravděpodobně přístup a jedná se pouze o jednu z dílčích okolností v celkovém řetězci pochybností, na základě kterých bylo rozhodnuto. Rovněž nesoulad elektronické evidence tržeb a kontrolního hlášení s vystavenými fakturami, personální propojenost subjektů je součástí takového řetězce pochybností. Souhrnný závěr z takového uceleného souboru zjištění svědčí o tom, že v řetězci společností probíhala pouze fiktivní plnění. Ke skutečnosti, že správce daně nezahájil kontrolu u údajných dodavatelů žalobkyně ÚL a Norte, žalovaný uvedl, že žalobkyně sama upozorňuje na problematičnost těchto obchodních partnerů. Navíc daňová kontrola se týká jen žalobkyně a prověření veškerých jí přijatých a uskutečněných plnění.
9. Žalovaný z těchto důvodů odvolání zamítl a prvostupňová rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

10. Žalobkyně se v prvním okruhu žalobních námitek vymezuje vůči procesním vadám. V první řadě namítá, že žalovaný jí neumožnil seznámit se s hodnocením jí předložených důkazů, a to v rozporu s § 115 odst. 2 daňového řádu. V návaznosti na to jí neumožnil se k tomuto hodnocení ani vyjádřit. Tento přístup je v rozporu s judikaturou, konkrétně s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2020, č. j. 1 Afs 438/2017 - 52. Jedná se především o důkazní prostředky předložené, resp. označené žalobkyní v rámci podání ze dne 2. 2. 2023, 15. 2. 2023, 27. 2. 2023, 3. 3. 2023, 13. 3. 2023 a 20. 3. 2023, jejichž hodnocení žalovaný provedl až v rámci napadeného rozhodnutí. Výhrada žalovaného, že je takový postup účelový, je dle názoru žalobkyně nemístná, neboť žalobkyně má ze zákona na tento postup právo. Zároveň časový odstup od zahájení kontroly byl již cca 2,5 roku a je odpovědností daňových orgánů rozhodovat tak, aby nedocházelo k uplynutí lhůt pro stanovení daně. Žalovaným uváděná judikatura je nepřiléhavá, neboť žalobkyně průběžně doplňovala důkazní návrhy v reakci na vývoj řízení tím způsobem, jak se jí dostávaly příslušné důkazy do dispozice; nejednalo se o důkazy překvapivé.
11. K procesním pochybením žalobkyně dále namítá, že žalovaný řádně neodůvodnil neprovedení žalobkyní navržených důkazů. Žalobkyně zdůrazňuje, že žalovaný postupoval

v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, neboť předem odmítl provést důkazy s tím, že od nich nelze očekávat prokázání tvrzených skutečností. Jedná se zejména o výslechy svědků vyjmenovaných v žalobě, jejichž výslechy žalobkyně opakovaně navrhovala, nicméně žalovaný tyto důkazy neprovedl buďto se shora uvedeným odůvodněním anebo z důvodů údajných obtíží s předvoláním (nebo nalezením) těchto svědků. Uvedené vady mohly ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Výslechy, které provedeny byly, nadto nebyly prováděny řádně, neboť správce daně nepokládal jasné otázky, popřípadě otázky pokládal tak, aby odpovědi byly v neprospěch žalobkyně.

12. Druhým okruhem námitek žalobkyně namítá nesprávné zjištění skutkového stavu a nesprávné a nezákonné hodnocení shromážděných důkazů. Žalobkyně obsáhle shrnuje dosavadní vývoj obchodních vztahů všech zainteresovaných subjektů. Žalobkyně popisuje, jaká zjištění plynula z provedených výslechů svědků a dalších důkazů, přičemž tato zjištění dle názoru žalobkyně neodpovídají závěrům, které učinil žalovaný a správce daně. Již správce daně upřednostnil formální stav před stavem skutkovým (a skutečným) a nezohlednil, že žalobkyně nebyla k nákupu předmětných náhradních dílů formálně zavázána. Žalovaný proto nedostal zásadě co nejúplnějšího zjištění okolností rozhodných pro stanovení daně dle § 92 odst. 2 daňového řádu. S ohledem na selektivní způsob vedení dokazování a chování žalovaného (např. otázky pokládané na svědky) se žalobkyně domnívá, že žalovanému ani ve skutečnosti nešlo o co nejúplnější zjištění okolností pro stanovení daně, nýbrž o získání informací pro jiná daňová řízení. Postup žalovaného žalobkyně sledává nesprávným s prvky libovůle.
13. Žalobkyně trvá na tom, že náhradní díly, které byly předmětem žalovaným zpochybňovaného plnění, byly v řízení prokázány především existencí konsignačního skladu, která vyplývá z provedených důkazů (a vyplývala by, kdyby žalovaný vyhověl dalším důkazním návrhům žalobkyně). Tyto náhradní díly byly dodány, jak vyplývá z daňových dokladů. Žalobkyně k tomu odkazuje na fotodokumentaci a čestné prohlášení insolvenčního správce společnosti Fors Trade. Dokazování žalovaného, potažmo správce daně, stíhají závažné vady. Daň proto nemohla být správně zjištěna ani stanovena. Žalobkyně opakuje, že tento postup souvisel s blížícím se koncem lhůty pro stanovení daně; žalovaný tak hledal jakékoli důvody pro odmítnutí důkazních návrhů žalobkyně.
14. Žalobkyně se vymezuje vůči dalším dílčím pochybnostem žalovaného a správce daně. Především namítá, že je již od roku 2014 držitelkou živnostenského oprávnění pro činnost Velkoobchod a maloobchod, čemuž se prodej náhradních dílů nevymyká; navíc se jednalo o podnikatelský záměr časově omezený. Daňové přiznání dle žalobkyně neumožňuje uvést veškeré ekonomické činnosti žalobkyně. K nevhodnosti organizační struktury zapojených subjektů obchodních vztahů žalobkyně podotýká, že i dle judikatury SDEU je organizační struktura obecně věcí osoby povinné k dani. V daném případě nebylo zjištěno ani žalovaným či správcem daně prokázáno, že by sporná transakce vedla k narušení neutrality daně, nebo že by došlo k neodvedení daně. Fyzické převzetí zboží není ani dle judikatury SDEU ani dle Nejvyššího správního soudu nutné k uskutečnění jeho dodání pro účely DPH. Žalobkyně odmítá složitou konstrukci žalovaného, že by k předmětným náhradním dílům nemohla nabýt vlastnické právo. K tomu dodává, že tato konstrukce se neopírá o žádné důkazy. Žalobkyně podotýká, že EKS Factoring se tohoto vlastnického práva ani nikdy nedovolávala. Skutečnost, že žalobkyně prodala náhradní díly společnosti EKS Factoring, je podporována dosud neukončenou daňovou kontrolou u této společnosti.

15. V neposlední řadě se žalobkyně vymezuje vůči tvrzeným rozporům v daňových dokladech žalobkyně a dodavatele společnosti ÚL, kdy tato společnost měla vystavit daňové doklady jiným odběratelům pod stejným evidenčním číslem jako žalobkyni. Žalobkyně zdůrazňuje, že se pro ni jednalo o nové zjištění a tuto okolnost nemohla nijak ovlivnit. Totéž platí i ohledně rozporů v elektronické evidenci tržeb, popřípadě kontrolním hlášením u dodavatelů Norte a ÚL.
16. Žalobkyně se konečně ohrazuje vůči žalovaným uváděnému personálnímu propojení zúčastněných subjektů. Nad rámec již výše uvedených závěrů o tom, že organizační struktura je věcí daní povinných osob, žalobkyně dodává, že k tomuto modelu přistoupila z ryze ekonomických důvodů, navíc taková spolupráce je v podnikatelském prostředí zcela běžná. Nelze ji proto klást žalobkyni k tíži, jak žalovaný opakovaně činí.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky se do jisté míry shodují s odvolacími námitkami.
18. K námitce řádného neseznámení žalobkyně s hodnocením důkazních prostředků žalovaný uvádí, že žalobkyni byla stanovena lhůta k vyjádření a seznámení se zjištěnými skutečnostmi. Do uplynutí této lhůty žalobkyně mohla činit relevantní důkazní návrhy dle § 115 odst. 4 daňového řádu. Způsob, jakým žalobkyně následně navrhovala důkazní prostředky, svědčí o účelovosti jejího jednání. Žalovaný zdůrazňuje, že o neprovedení důkazních návrhů 21 svědky, kterýžto návrh byl doručen 16. 1. 2023, žalobkyni řádně vyrozuměl. Žalobkyní namítaná judikatura dle žalovaného není s uvedeným postupem v rozporu, a to včetně vysvětlení důvodů pro odmítnutí důkazů až v samotném rozhodnutí.
19. K délce řízení žalovaný odkazuje na celkovou náročnost řízení a rozsah spisového materiálu. Lhůta pro vydání napadeného rozhodnutí nadto byla k žádosti žalovaného prodloužena Generálním finančním ředitelstvím. Žalovaný popírá, že by se vlastní vinou dostal do jakékoli časové tísně.
20. Žalovaný připomíná, že daňové řízení není vedené zásadou vyšetřovací, nýbrž na základě převracejících se břemen, přičemž prvotní břemeno tvrzení i důkazní tíží žalobkyni jakožto daňový subjekt. Žalovaný byl oprávněn účelnost důkazních návrhů žalobkyně ve vztahu k osvětlení stavu věci a případně takový důkazní návrh odmítnout. Ohledně svědeckých výpovědí žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
21. Žalovaný rovněž nesouhlasí s tím, že by nesprávně a nezákonně hodnotil provedené důkazy. Model financování a obchodování, který přestřela žalobkyně, nedává smysl a z provedení dokazování nevyplývá. Naopak z dokazování vyplývá, že vlastnické právo ve smyslu § 13 odst. 1 ZDPH nemohlo nikdy přejít na žalobkyni, plnění se nemohlo uskutečnit. Žalovaný trvá na tom, že zjištěné skutečnosti ohledně personální provázanosti jsou v kombinaci s modelem obchodování a s původní činností žalobkyně důležitým vodítkem pro závěr, že zapojení žalobkyně sloužilo pouze k přefakturaci plnění, neboť celý řetězec (dodavatelé ÚL a Norte a odběratel EKS Factoring) se fakticky mohl obejít bez ní. Uvedené dle závěrů žalovaného podporují i zjištění učiněná z výpovědí svědků E., Š. a L., jak již bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí.
22. Co se týká svědka A., žalovaný odkazuje na snahu o zajištění jeho výslechu. K žalobkyní namítnutému výslechu v rámci daňového řízení u EKS Factoring žalovaný konstatuje, že ten proběhl až po pravomocném skončení předmětné věci.

23. K samotným nesprávným závěrům ohledně skutkového stavu žalovaný konstatuje, že po doručení výzev k prokázání skutečností na základě pochyb správce daně tížilo důkazní břemeno opětovně žalobkyni. Bylo na ní, jaké předloží, popř. navrhne důkazní prostředky. Volbu svědků, které správce daně vyslechl z vlastní iniciativy, žalobkyně nemůže zpochybňovat. K volbě otázek na svědky žalovaný zdůraznil, že žalobkyně má právo svědkům klást otázky a doplnit v tomto ohledu výsledch o takové otázky, které považuje za důležité.
24. Organizační struktura a struktura obchodních vztahů žalobkyně dle žalovaného nedává žádný obchodní smysl a nemá ekonomické opodstatnění, neboť z logiky věci by každý z jednotlivých článků měl dosahovat zisk a tudíž zvyšovat cenu jednotlivého zboží. Jedná se o další z řady dílčích pochybností žalovaného, potažmo již správce daně. Nicméně žalovaný nezpochybňuje závěry žalobkyně namítané judikatury SDEU. K námitce upřednostnění formalistického výkladu obchodování a převodu vlastnického práva žalovaný podotýká, že nikdy netvrdil nutnost fyzického převzetí náhradních dílů k převodu vlastnického práva. Nicméně při úvaze o převodu vlastnického práva vyšel primárně ze smluv mezi společností EKS Factoring a dodavateli ÚL a Norte, neboť tento přístup se dle názoru žalovaného nejvíce blížil modelu reálně fungujících obchodních vztahů.

IV. Další podání účastníků

25. V rámci repliky žalobkyně opakuje svá žalobní tvrzení. Žalobkyně nad rámec toho uvádí, že tvrzení žalovaného, že mu byla prodloužena lhůta k vydání rozhodnutí, svědčí o časové tísní žalovaného. Žalobkyně odmítá, že by souhlasila s vyjádřením žalovaného ohledně faktického neuskutečnění sporných plnění. Toto považuje naopak za sporné. K vyjádření žalovaného ohledně výpovědi svědka A. v jiném daňovém řízení se žalobkyně vyjadřuje v tom smyslu, že žalovaný svým názorem popírá stav dokazování v předmětném řízení, ve kterém žalobkyně doložila odběr dílů od dodavatelů ÚL a Norte a jejich následný pře prodej EKS Factoring, což tento svědek potvrdil. Žalobkyně opakovaně zdůrazňuje, že jednotlivé argumenty žalovaného přímo nesvědčí o tom, že by nedocházelo ke zdanitelnému plnění, že by model obchodování žalobkyně měl svědčit o narušení neutrality DPH, či že by byl jakkoli nelogický či účelový.
26. Žalovaný v duplice opakuje některé argumenty ze svého vyjádření. Důkazní návrhy žalobkyně byly odmítnuty na základě jednoho ze tří judikaturou aprobovaných důvodů, veškeré odmítnutí bylo navíc řádně zdůvodněno. Námitky pozdější dostupností svědka A. nejsou dle názoru žalovaného oprávněné. Žalovaný zdůraznil, že pokud byla žalobkyně v rámci celého řetězce pouze jako fakturační článek, nebyla splněna podmínka § 72 a 73 ZDPH o uskutečnění zdanitelných plnění, což neodpovídá materiálním kritériím na odpočet DPH. Žalovaný však nemíní, že by v daném případě došlo k porušení principu neutrality daní, či k podvodu na DPH. Žalobkyně nicméně dle žalovaného zcela pomíjí, že to byla ona, kdo měl prokazovat faktické přijetí zdanitelného plnění, i dodání odběrateli. Podstatou věci je totiž odepření nároku na odpočet DPH z důvodu neprokázání hmotněprávních podmínek dle § 72 a 73 ZDPH.

V. Argumentace při jednání

27. Žalobkyně se k jednání nedostavila.
28. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Argumentaci žalobkyně shledal nedůvodnou.

VI. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

29. Soud dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“) přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení jemu předcházejícího, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, načež dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
30. Žalobkyně v první řadě namítá, že jí žalovaný v rozporu s § 115 odst. 2 daňového řádu neumožnil seznámit se s hodnocením jí předložených důkazů.
31. Podle § 115 odst. 2 daňového řádu provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele.
32. Smyslem citovaného ustanovení je, aby rozhodnutí odvolacího orgánu, který v odvolacím řízení provádí nové dokazování anebo mění právní názor správce daně, nebylo pro daňový subjekt překvapivé a aby se k těmto novým skutkovým nebo právním závěrům mohl vyjádřit. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 7. 2020, č. j. 10 Afs 173/2017–58, proto vyslovil, že „[d]ospěje-li žalovaný k odlišnému právnímu názoru než správce daně, a tato změna ovlivní rozhodnutí žalovaného v neprospěch odvolatele (zde stěžovatelky), není možné, aby se odvolatel dozvěděl o důvodech svého neúspěchu v daňovém řízení poprvé až z rozhodnutí žalovaného jako odvolacího daňového orgánu, kterým se celé daňové řízení končí.“ Těto povinnosti však žalovaný dostal. Žalovaný v odvolacím řízení sice prováděl dokazování, o skutečnostech, které z těchto nově provedených důkazů dovozoval, však žalobkyni informoval ve sdělení ze dne 30. 11. 2022 (seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzvy k vyjádření se v rámci odvolacího řízení).
33. Soud nepomíjí, že žalobkyně dále opakovaně navrhla provedení dalších důkazů, které měly potvrdit jí tvrzený skutkový stav věci. Žalovaný však nepochybil, jestliže se k neprovedení těchto důkazů vyjádřil až v žalobou napadeném rozhodnutí.
34. Soud zdůrazňuje, že pokud navržené důkazy žalovaný neprováděl, z logiky věci je ani nehodnotil, a nebyl tedy důvod, aby žalobkyni seznamoval dle § 115 odst. 2 daňového řádu s hodnocením důkazů. Ve shodě s výše uvedeným soud připomíná, že odvolací správní orgán je povinen seznámit odvolatele pouze s odlišným hodnocením skutkového a právního stavu zjištěného v řízení před správcem daně prvního stupně. Taková situace v případě nově navržených důkazů ze strany žalobkyně nenastala, neboť žalovaný rozhodl v souladu se závěry správce daně vyjádřenými již ve zprávě o daňové kontrole. Nejde tedy o změnu právního názoru, s níž bylo nutné žalobkyni seznámit před vydáním rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného nebylo pro žalobkyni překvapivé. Nadto nelze pominout, že ve vztahu k návrhu svědeckých výpovědí předložených žalobkyní v průběhu odvolacího řízení žalovaný dne 30. 1. 2023 žalobkyni vyrozuměl o neprovedení svědeckých výpovědí, takže i proto nemohl být postup žalovaného pro žalobkyni překvapivý.
35. K jinému závěru nevede ani žalobkyní odkazovaný rozsudek rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 1 Afs 438/2017. I v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud zdůraznil, že účelem § 115 odst. 2 daňového řádu je zabránit vydávání překvapivých rozhodnutí a zajistit daňovému

subjektu (odvolateli) prostor k účinné obraně jeho práv. Zároveň ale uvedl, že „*neprovádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, povinnost seznámit odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, z nichž tyto skutečnosti plynou, před vydáním rozhodnutí o odvolání nemá*“ (bod 70). Jestliže tedy žalovaný poté, co žalobkyni seznámil se zjištěnými skutečnostmi, již další dokazování neprováděl, nebylo jeho povinností žalobkyni před vydáním rozhodnutím seznamovat s názorem na neprovedení jí navrhovaných důkazů. Uvedené platí tím spíše, že rozhodl v souladu se závěry správce daně, se kterými byla žalobkyně obeznámena.

36. Soud nepovažuje za nezbytné vyjadřovat se k polemice, zda byl žalovaný oprávněn takto postupovat s ohledem na riziko uplynutí lhůt pro doměření daně. Pro soud je klíčové, že postupem žalovaného nebyl porušen zákon. Stejně tak soud nemá důvod se vyjadřovat k tomu, zdali žalobkyně mohla předkládat další důkazy s ohledem na § 115 odst. 4 daňového řádu, dle kterého „po uplynutí lhůty podle odstavce 2 odvolací orgán k návrhům na provedení dalších důkazů nepřihlíží.“ Žalovaný neodmítl provedení žalobkyní navrhovaných důkazů pouze s odkazem na citované ustanovení, nýbrž především proto, že nemohly nic změnit na vyřčených skutkových závěrech (viz v podrobnostech dále). Jakkoli tedy na citované ustanovení poukázal, důkazy neprováděl pro jejich nadbytečnost. A jestliže soud shledal, že takto postupoval v souladu se zákonem, na zákonnosti jeho postupu by nemohl nic změnit ani případný chybný poukaz na § 115 odst. 4 daňového řádu.
37. Námitku žalobkyně dovolávající se porušení § 115 odst. 2 daňového řádu tedy soud neshledal důvodnou.
38. Žalobkyně dále obsáhle zpochybňuje skutkové závěry daňových orgánů ohledně faktického nepřijetí zdanitelných plnění.
39. Daňové orgány dospěly k pochybnostem o přijetí zdanitelného plnění deklarovaného žalobkyní na základě těchto skutečností: odlišná ekonomická činnost žalobkyně, vady předložených daňových dokladů, rozpory v platbách, personální propojenost dodavatelů, žalobkyně i odběratele, nejasnosti v analýze elektronické evidence tržeb a nelogičnost ekonomických transakcí, které mohly proběhnout bez zapojení žalobkyně, obzvláště jestliže žalobkyně plnění fakticky nepřijímala a neměla nad ním kontrolu.
40. Soud se s tímto hodnocením o fiktivnosti přijatých plnění ztotožňuje, přičemž zdůrazňuje, že především jejich souhrn svědčí vysloveným závěrům. Soud odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterém byla obdobná argumentace žalobkyně dopodrobna vypořádána.
41. K jednotlivým skutečnostem, které žalobkyně zpochybňuje, soud uvádí následující.
42. Žalobkyně tvrdí, že je již od roku 2014 držitelkou živnostenského oprávnění pro činnost Velkoobchod a maloobchod. Zde však nelze pominout, že v předmětných zdaňovacích obdobích se nazývala CK EUKA s.r.o. a dle obchodního rejstříku bylo předmětem ekonomické činnosti této společnosti provozování cestovní kanceláře, hostinská činnost, masérské, rekondiční a regenerační služby. Z uvedeného nevyplývá, že se soustředila na nákup a prodej náhradních dílů. Přestože soud uznává, že nebylo vyloučeno, aby se této ekonomické činnosti krátkodobě věnovala, přičemž tato skutečnost by sama o sobě nemohla vést daňové orgány k vyřčeným závěrům, tak ve spojení s dalšími (významnějšími) skutečnostmi mohla podporovat skutkové tvrzení o neprokázání faktického přijetí zdanitelného plnění žalobkyní.

43. Soud dále nepopírá, že k uskutečnění dodání není pro účely DPH nezbytné jeho fyzické převzetí. Uvedené však nic nemění na skutečnosti, že v daném řízení bylo prokázáno, že žalobkyně se sporným plněním vůbec nedisponovala. Dle smluv o financování uzavřených společnostmi EKS Factoring s ÚL a Norte přecházelo vlastnické právo k plněním, které financovala společnost EKS Factoring, přímo na EKS Factoring. V daném případě přitom předmětné plnění přešlo od společností ÚL a Norte právě na společnost EKS Factoring, přičemž role žalobkyně v celé transakci je sporná. Soud se proto shoduje se žalovaným, že z logiky věci nemohlo vlastnické právo přejít na žalobkyni, a nebyla proto splněna podmínka § 13 odst. 1 ZDPH. Nadto nelze pominout, že tuto skutečnost potvrzuje svědecká výpověď automechanika společnosti Norte (pan L.), který při manipulaci s náhradními díly nezaznamenal, že by byly přeznačeny na žalobkyni. Navíc také ze svědecké výpovědi pana E. vyplynulo, že žalobkyně byla spíše dodavatel pro společnosti ÚL a Norte než jejich odběratelem, kdy výslovně uvedl: „*v podstatě EUKA (právní předchůdce žalobkyně – pozn. soudu) převzala tuto roli dodavatele náhradních dílů*“. Proto obстоjí závěr, že vlastnické právo fakticky přešlo ze společností ÚL a Norte přímo na EKS Factoring. Dle soudu se přitom nejedná o žádnou složitou konstrukci, jak tvrdí žalobkyně, nýbrž o poměrně jasnou skutečnost, která v souhrnu s dalšími potvrzuje závěr žalovaného o faktickém nepřijetí sporného plnění ze strany žalobkyně. A zároveň nelze tvrdit, že by toto tvrzení žalovaného nebylo opřeno o žádné důkazy. Opak je pravdou (viz smluvní dokumentace či výslech automechanika).
44. Žalobkyně se v této souvislosti dále dovolává existence konsignačního skladu. Žalobkyně však k existenci tohoto skladu nepředložila žádné písemné podklady (např. skladovou evidenci), respektive ani jinak dostatečně neprokázala jeho existenci. Soud přitom souhlasí se žalovaným, že jestliže by obchody probíhaly tak, jak tvrdí žalobkyně, a to včetně uložení náhradních dílů v konsignačním skladu, zajisté by nebylo pro žalobkyni obtížné jeho existenci prokázat listinnými důkazy. Žádný tento listinný důkaz však žalobkyně v řízení nepředložila, a proto lze o existenci konsignačního skladu důvodně pochybovat. Opaku nesvědčí ani provedená svědecká výpověď pana Š., který nebyl schopen uvést, jak princip konsignačního skladu fungoval. Nadto se soud shoduje se žalovaným, že i případná existence tohoto skladu, která však nebyla prokázána, nemohla nic změnit na závěru o fiktivnosti přijatých plnění, neboť tuto fiktivnost podporují (ve svém souhrnu) také další provedené důkazy.
45. Ke struktuře obchodních vztahů soud poznamenává, že je skutečně na obchodních subjektech, jak budou obchody mezi nimi probíhat. Úkolem daňových orgánů je však zkoumat, zdali deklarovaná faktická plnění skutečně proběhla, respektive zda tato plnění nejsou zpochybněna nestandardním způsobem obchodních transakcí. A takto v nyní projednávané věci daňové orgány správně dospěly k závěru, že fakticita plnění je zpochybněna též organizační strukturou jednotlivých účastníků obchodů. Soud opakuje, že sporované plnění od dodavatelů žalobkyně Norte a ÚL fakticky odebíral přímo odběratel žalobkyně EKS Factoring, jak vyplývá z uzavřených smluv, a to za situace, kdy tyto společnosti (včetně žalobkyně) byly zjevně personálně propojeny (viz bod 40, 77 napadeného rozhodnutí). Personální propojenost všech společností opět podporuje závěr, že obchody zjevně mohly proběhnout i bez účasti žalobkyně, což vyvolává pochybnost, zda žalobkyně plnění fakticky přijímala. Opačnému závěru nemůže svědčit ani poukaz žalobkyně na ekonomické problémy tvrzených dodavatelů žalobkyně, neboť tato skutečnost není významná pro závěr, zda žalobkyně zdanitelné plnění fakticky přijala či nikoli. Soud pak ve shodě se žalovaným považuje za zvláštní, aby žalobkyně zároveň zajišťovala nákup

náhradních dílů pro společnost ÚL a Norte, podílela se manažersky na provozu činnosti společnosti ÚL a Norte a zároveň byla i odběratelem náhradních dílů, které však fakticky nikdy fyzicky nepřebrala, a jež měly pouze být v rámci konsignačního skladu přeznačeny na ní a posléze na jejího odběratele EKS Factoring, který financoval činnost společností ÚL a Norte. Tato konstrukce dle soudu svědčí spíše nestandardnosti celé operace, než aby potvrdovala tvrzení žalobkyně o faktickém uskutečnění plnění.

46. Další významnou skutečností, zpochybňující přijetí tvrzeného zdanitelného plnění, je dle soudu množství vad daňových dokladů. Na předložených daňových dokladech mj. zcela chybí označení žalobkyně jako odběratele, není blíže vymezen náhradní díl (je uveden pouze název), absentují náležitosti jako VIN, jméno servisního technika, pracovní operace až po vydaný materiál, sazbu, normu, DPH. Společnost ÚL navíc vystavovala doklady pod stejným číslem a stejnou částkou ceny plnění také jiným odběratelům. Daňové doklady se stejným číslem a částkou pro tyto jiné odběratele přitom obsahovaly na rozdíl od dokladů předložených žalobkyní konkrétní podrobné údaje, a to tel. číslo, číslo zákazníka, identifikace vozidla. Nadto v daňové evidenci společnosti ÚL nebyly tyto faktury vedeny jako plnění deklarované pro žalobkyni. Soud souhlasí se žalovaným, že všechny tyto skutečnosti (navíc ve spojení s rozpory mezi daňovými doklady a údaji dle elektronické evidence tržeb) svědčí účelovému vytvoření faktur pouze pro daňové řízení. Uvedený závěr obстоjí obzvláště za situace, kdy žalobkyně nepředložila účetní deníky za roky 2017 a 2018, pouze účetní deníky za říjen a listopad 2018, v nichž navíc jednotlivé doklady nebyly uspořádány, což svědčí jejich umělému vytvoření pro daňové řízení.
47. Jestliže se žalobkyně dovolává skutečnosti, že nemohla vědět, že společnost ÚL vystavila daňové doklady jiným odběratelům pod stejným evidenčním číslem, a tuto skutečnost nemohla ovlivnit, tak soud odkazuje především již k výše uvedenému personálnímu propojení společnosti ÚL a žalobkyně, kterou daňové orgány v řízení prokázaly. Za této situace je výrazně oslabena argumentace žalobkyně o nevědomosti dalších dokladů vystavených společností ÚL. A nadto nelze pominout, že i případná její nevědomost nemohla nic změnit na tom, že se jednalo o vadné daňové doklady, což mohla žalobkyně snadno odhalit. Tato skutečnost (ve spojení s dalšími) zpochybňuje, že žalobkyně přijala jí deklarovaná plnění.
48. K fakturám od společností Fors Trade, které měly zboží přijmout od společnosti EKS Factoring, soud odkazuje na závěry žalovaného, že žalobkyně nepředložila skladovou evidenci ani jiné důkazní prostředky, na nichž by byly konkrétně specifikovány náhradní díly, jež měla v předemných zdaňovacích obdobích přijmout od společností ÚL a Norte; náhradní díly tak nelze napárovat na náhradní díly, které měly společnosti ÚL a Norte dodat žalobkyni, která je měla dodat společnosti EKS Factoring, jež je pak dodala společností Fors Trade. Soud se tak shoduje se žalovaným, že skutečnost, že společnosti Fors Trade měly v držení náhradní díly k Hyundai, nijak neprokazuje, že se jednalo právě o náhradní díly, které žalobkyně přijala od společností ÚL a Norte, a to vzhledem k absenci detailního vymezení náhradních dílů na daňových dokladech a k absenci skladové evidence. A na uvedeném nic nezměnilo ani čestné prohlášení insolvenčního správce společností Fors Trade a spolu s ním předložená fotodokumentace, neboť tyto důkazy opět pouze potvrzují existenci náhradních dílů, aniž by prokázaly, že se jedná o plnění, jehož faktické přijetí ze strany žalobkyně daňové orgány zpochybnilo.
49. Konečně soud uvádí, že pro závěr daňových orgánů svědčí skutečnost, že sporné plnění v milionových hodnotách od dvou dodavatelů bylo rozloženo do tisíců daňových dokladů. I

tato skutečnost podporuje pochybnosti daňových orgánů o uskutečnění deklarovaného plnění, neboť se vymyká běžné praxi. A žalobkyně věrohodně nevysvětlila důvod, pro který byla transakce rozdělena do takového množství daňových dokladů. A nadto nelze pomíjet, že plnění v milionové výši mělo být hrazeno v hotovosti, takže žalobkyně porušila § 4 odst. 1 zákona č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti.

50. Soud tedy v souhrnu uvádí, že žalobkyně v řízení neprokázala, poté co na ní přešlo důkazní břemeno, že skutečně přijala jí deklarovaná zdanitelná plnění. Naopak žalovaný poukazem na množství nestandardních skutečností unesl své důkazní břemeno stran důvodných pochybností o daňových tvrzeních žalobkyně.
51. Žalobkyně v žalobě dále obsáhle zpochybňuje, že veškeré výše uvedené skutečnosti nebyly dostatečně prokázány, respektive že správce daně a žalovaný vedli dokazování tendenčně a chybně neprovedli svědecké výpovědi navrhované žalobkyní. Této námitce však soud nemůže přisvědčit.
52. Soud míní, že daňové orgány dostatečně prokázaly shora deklarované pochybnosti stran uskutečnění zdanitelného plnění tak, jak žalobkyně tvrdila. Povinností daňových orgánů přitom nebylo provést veškeré navrhované důkazy, nýbrž pouze ty, které by mohly mít význam pro objasnění skutkových závěrů, respektive které mohly věrohodně zpochybnit jejich závěry, že žalobkyně nepřijala deklarované zdanitelné plnění. A dle soudu žalovaný dostatečně vysvětlil, proč neprovedl další, žalobkyní navrhované důkazy.
53. Žalobkyně v první řadě namítá neprovedení výslechů svědků T. M. (anonymizováno) a V. S. (anonymizováno). Neprovedení tohoto důkazu žalovaný odůvodnil v bodě 72 napadeného rozhodnutí. A soud souhlasí, že účetní by nebyli schopni osvědčit, zda plnění byla fakticky přijata tak, jak bylo deklarováno na daňových dokladech, a zda byla tato plnění poskytnuta odběrateli. Účetní by se mohli vyjádřit toliko k fakturačním tokům, nikoli však k fakticitě plnění; nelze předpokládat, že by disponovali informacemi o nikoli pouze fakturačním průběhu plnění, kdy ani žalobkyně netvrdí relevantní skutečnosti, které by svědčily opaκου. Jejich výslech by tedy byl nadbytečný. Jestliže dle žalobkyně měla být účetní dodavatelů vyslechnuta ke skutečnosti, že daňové doklady těchto společností se shodnými čísly byly vystaveny též pro další odběratele, tak soudu není zřejmé, jakou skutečnost mohla účetní osvětlit. Faktická duplicita dokladů je zřejmá a jako taková představuje jeden z důvodů, proč bylo zpochybněno přijetí deklarovaného plnění. Dle soudu bylo ze samotných dokladů zřejmé, že ty určené pro žalobkyni se vyznačují nestandardnostmi, kdy oproti duplicitním nebyly dostatečně specifikovány. Soudu také není zřejmé, jak by mohl výslech účetní žalobkyně vyvrátit, že platba byla neobvykle rozdělena do několika pokladních dokladů a byla realizována v rozporu se zákonem o omezení plateb v hotovosti. Soud tyto skutečnosti považuje za nesporné, takže provádění výslechu svědků k těmto skutečnostem by bylo nadbytečné.
54. K nevyslechnutí skladníků soud v první řadě odmítá tvrzení žalobkyně, že žalovaný neprovedení těchto důkazních prostředků odůvodnil především tím, že žalobkyně mohla tento důkazní prostředek navrhnout mnohem dříve. Žalovaný pouze příležitostně podotkl, že do tohoto svědeckého návrhu žalobkyně trvala na tom, že sklad s náhradními díly měl na starosti K. Š. Uvedenou skutečnost soud považuje za významnou, neboť zpochybňuje tvrzení žalobkyně, že právě navrhované osoby mohly poskytnout dostatečně relevantní informace. Jestliže by tomu tak bylo, zajisté by jejich výslech navrhla již dříve. Pro neprovedení výslechů těchto svědků pak svědčí také (a především) skutečnost, že žalobkyně

nepředložila žádnou skladovou evidenci, přičemž absence tohoto důkazního prostředku nemohla být nahrazena svědeckou výpovědí skladníků, obzvláště pokud by byla uskutečněna se značným časovým odstupem. Soud přisvědčuje žalovanému, že svědci by si nemohli po více než pěti letech pamatovat, zda a jaké náhradní díly byly poskytovány žalobkyni, zejména jde-li o mnoho různých položek účtovaných v řádově tisících dokladech. Žalobkyně měla svá tvrzení prokázat především předložením listinných důkazů. Jestliže tak nepostupovala a tyto relevantní důkazní prostředky, které mohly být v její moci, nepředložila, nemůže nyní namítat neprovedení svědeckých výpovědí. I tento důkaz tedy soud považuje ve shodě se žalovaným za nadbytečný.

55. Žalobkyně dále namítá, že daňové orgány nevyslechly K. Š. Soud předně zdůrazňuje, že ve vztahu k existenci konsignačního skladu se žalovaný s návrhem na výslech tohoto svědka dostatečně vypořádal (viz bod 48, 49). A soud souhlasí se žalovaným, že pana Š. nebylo nezbytné vyslechnout. Již svědek L. totiž popřel, že by znal K. Š., či že by sklad společnosti Norte fungoval jako konsignační sklad. Rovněž svědek E., který měl mít obchod na starosti, pana Š. neznal, přičemž uvedl, že sklady měli na starosti skladníci, a to pan B. v Děčíně, pan Z. v Ústí nad Labem a pan K. v Roudnici. Jestliže se žalobkyně dovolává výpovědi svědka Š., který měl potvrdit, že K. Š. disponuje informacemi o provozu skladu, tak toto tvrzení bylo vyvráceno dalšími svědeckými výpověďmi. Pro výslech tohoto svědka přesto soud považuje za zásadní, že správce daně i přes vyvinutou snahu nedokázal tohoto svědka kontaktovat a předvolat k výslechu (viz přehled v bodě 47 napadeného rozhodnutí). Soud přitom odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2019, č. j. 9 Afs 181/2014 – 34, dle něhož nelze správnímu orgánu klást k tíži skutečnost, že navržený svědek není na známé adrese dostižitelný a daňový subjekt neuvedl jiný důkaz k prokázání svých tvrzení: *„Judikatura zdejšího soudu při tom vychází z toho, že navrhne-li daňový subjekt k prokázání svého tvrzení provedení důkazu, musí jej dostatečně identifikovat, neboť možnost správce daně provést důkazní prostředek navrhovaný daňovým subjektem je limitována poskytnutými údaji. K danému srov. rozsudek ze dne 14. 7. 2008, č. j. 8 Afs 70/2007 – 102, kde bylo uvedeno, že k tíži správního orgánu nelze připsat skutečnost, že navržený svědek byl na adrese uvedené daňovým subjektem nedostižitelný a daňový subjekt neuvedl jiný důkaz.“* Za této situace má soud za to, že jestliže správce daně vyvinul veškerou myslitelnou aktivitu, aby výslech svědka v daňovém řízení zajistil, avšak svědka nenalezl, a žalobkyně daňovým orgánům neposkytla dostatečné informace, kde se tento svědek nachází, ačkoli jeho výslech považovala za zásadní, tak daňové orgány nepochybily, jestliže jeho výslech neprovedly.
56. K návrhu na výslech původního jednatele společností ÚL a Norte T. A. soud předně podotýká, že správce daně se jeho svědeckou výpověď snažil marně uskutečnit. Správcem daně bylo nejdříve zjištěno, že pan A. se nezdržoval na adrese bydliště uvedené žalobkyní a žalobkyně nebyla schopna uvést novou adresu jeho bydliště. Správcem daně bylo později zjištěno, že pan A. pobývá v Rijádu v Saudské Arábii. Správcem daně se podařilo s ním zkontaktovat a domluvit výslech na 26. 4. 2020, ten se však z důvodu celosvětové pandemie neuskutečnil. Následně správce daně zvažoval možnost požádat cestou mezinárodní výměny informací Saudskou Arábii o provedení výslechu svědka, svědek se však poté, co ho správce daně požádal o sdělení doručovací adresy či adresy místa pobytu, odmlčel (od 12. 3. 2021) a doručovací adresu v Saudské Arábii nesdělil. Soud tedy míní, že správce daně soustavně činil kroky, které směřovaly k uskutečnění jeho svědecké výpovědi. I zde se proto uplatní shora citované závěry judikatury, že nedosažitelnost svědka nemůže jít k tíži daňovým orgánům, obzvláště pokud skutková zjištění daňových orgánů byla dostatečně podepřena dalšími důkazy. Soud souhlasí se žalovaným, že ani výslech tohoto svědka by nebyl schopen

věrohodně zvrátit závěr správce daně a rozptýlit pochybnosti ohledně faktického nepřijetí předmětných plnění žalobkyní. Soud nepominul, že v průběhu odvolacího řízení byl dle žalobkyně již tento svědek dosažitelný a v jiném daňovém řízení vypovídal. Nelze však přehlédnout, že v oné jiné věci se svědek z výpovědi naplánované na 6. 3. 2023 omluvil, takže ta proběhla až dne 11. 5. 2023. Do skončení daňového řízení žalobkyně byl tedy svědek nadále nedosažitelný, a proto nebylo nezbytné na jeho výslechu trvat. Navíc žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně vysvětlil, proč považoval provedení této svědecké výpovědi za nadbytečné.

57. Ohledně výslechu I. K. se soud shoduje se žalovaným, že tato osoba nebyla jednatelkou dodavatelů v inkriminované době, tj. v říjnu a listopadu 2018, nýbrž se jí stala až následně. Z tohoto důvodu dle soudu nemohla poskytnout dostatečně relevantní informace o plněních týkající se doby, kdy ještě jednatelkou nebyla; a ani žalobkyně neuvádí věrohodně skutečnosti, které by její výslech mohl prokázat. Její výslech tak byl rovněž nadbytečný.
58. K provedení výslechů svědků – zaměstnanců společností Norte a ÚL, kteří měli nahradit výpověď T. A., soud odkazuje k bodu 74 napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný zřetelně a správně vysvětlil, proč považoval jejich výslech za nadbytečný. Soud souhlasí se žalovaným, že žalobkyně ani nevedla, jak se tyto osoby konkrétně podílely na předmětných obchodních transakcích, kromě toho, že se pohybovaly v autosalonech, které využívala společnost ÚL a Norte. Dle soudu tito svědci nemohli rozptýlit pochybnosti, zda deklarované zdanitelné plnění žalobkyně přijala. Soud nesdílí přesvědčení žalobkyně, že daňové orgány odmítly vyslechnout jakéhokoliv svědka, který mohl mít přímou povědomost o skladování náhradních dílů určených pro společnosti Norte a ÚL. Naopak takto byli vyslechnuti svědci pan L., který se osobně podílel na práci s náhradními díly u společnosti Norte a pohyboval se ve skladu společnosti Norte, pan E., který se měl i dle sdělení žalobkyně podílet na vedení společností ÚL a Norte, či pan Š. jako jednatel deklarovaného odběratele náhradních dílů (EKS Factoring). Ani tito svědci však nerozptýlili pochybnosti daňových orgánů o neuskutečnění plnění tak, jak tvrdila žalobkyně. A ve spojení s dalšími důkazy jejich výpovědi poskytly dostatečný základ pro skutková tvrzení obsažená v napadených rozhodnutích.
59. Konečně soud také souhlasí se žalovaným, že bylo nadbytečné vyslechnout svědky, kteří se mohli vyjádřit k nákupu předmětných náhradních dílů společnostmi Fors Trade. Soud souhlasí se žalovaným, že společnosti Fors Trade byly odběratelé EKS Factoring, pročez navržení svědci z těchto společností nemohli vypovídat ke skutečnostem vyplývajícím z právních vztahů mezi dodavatelem žalobkyně a odběratelem žalobkyně, protože nemohli mít relevantní informace o tom, od koho EKS Factoring náhradní díly nakoupila. Jestliže společnosti Fors Trade nebyly přímými účastníky předmětných obchodních transakcí mezi žalobkyní a jejími dodavateli a odběratelem, byla jejich výpověď nadbytečná, což ostatně sama žalobkyně zčásti uznává.
60. Jestliže se žalobkyně dovolává skutečnosti, že správce daně prováděl výslechy tendenčně a svědkům kladl chybné dotazy, tak soud zdůrazňuje, že zástupce žalobkyně byl výslechu svědků přítomen a mohl jim klást otázky. Jeho přítomností tedy byla zaručena objektivita výslechu. Proto neobstojí argumentace žalobkyně o chybném pokládání otázek, neboť toto tvrzené pochybení mohl její zástupce v průběhu výslechu napravit.
61. S ohledem na vše výše uvedené soud musí rovněž odmítnout námitku žalobkyně, že jí navrhovaní svědci nebyli vyslechnuti z důvodu končící lhůty pro vyměření daně. Jak již

soud konstatoval, skutková zjištění byla dostatečně prokázána a provedení dalších důkazů bylo nadbytečné nebo se jednalo o důkazy, které nemohly být provedeny z důvodu nemožnosti předvolat svědky k výslechu. Pouze z těchto skutečností žalovaný další důkazy neprováděl, přičemž odlišná tvrzení žalobkyně lze označit pouze za spekulativní, přestože soud uznává, že žalovaný rozhodoval ke konci lhůty pro vyměření daně.

62. Soud tedy shrnuje, že provedené důkazy považuje za dostatečně průkazné pro konstatování skutkových závěrů. Další důkazy nebyl žalovavý povinen provést, neboť na skutkových závěrech nemohly nic změnit, případně se jednalo o návrhy na výslech svědků, kteří nebyli pro žalovaného dostižitelní a žalobkyně jejich výslech nedokázala zajistit.

VII. Závěr

63. Žalobkyně tedy se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž by byl soud povinen přihlížet z úřední povinnosti, soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.
64. O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2023

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D.
předseda senátu

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl předsedou senátu Štěpánem Výborným ve věci

žalobkyně:

1. Chaberská s.r.o.

sídlem U Chaloupek 14/13, 182 00 Praha 8

zastoupená advokátem JUDr. Janem Havlíčkem, Ph.D.

sídlem Masarykovo náměstí 110/64, 586 01 Jihlava

proti

žalovanému:

Odvolací finanční ředitelství

sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2023, č. j. 9230/23/5300-21441-712906,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 14 Af 19/2023 – 87 se

o p r a v u j e

tak, že:

nesprávné označení data jeho vydání „28. 2. 2023“ se nahrazuje označením „28. 2. 2024“.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem byla zamítnuta žaloba žalobkyně.
2. V písemném vyhotovení rozsudku se soud dopustil písařské chyby, neboť chybně označil rok jeho vydání (namísto zjevně správného 2024 uvedl 2023).
3. Jelikož se dle soudu jedná o zřejmou písařskou chybu, může být tato nesprávnost napravena postupem dle § 54 odst. 4 soudního řádu správního ve spojení s § 55 odst. 5 soudního řádu správního, tj. vydáním opravného usnesení.

4. Soud proto provedl opravu data vydání rozsudku podle citovaných ustanovení soudního řádu správního.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. března 2024

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu